

Al triomf de la primavera en els nostres pobles muntanyencs i mediterranis esclaten en celebracions que la religió ha anat aprenent de la cultura popular.

Paco Vives Pitarch

Si falten aquestes vocacions, no és per culpa de Déu que no crida, sinó perquè els cristians hem oblidat com escoltar Déu en el silenci de la nostra pregària.

Joan Soler Ribas

Precisament, és aquest esclat de joia pasqual del mes de Maria, el que acaba fent-se un lloc enmig de la humanitat, encara que siguem conscients de les nits que ens envolten i de les tenebres que reclamen ser dissipades.

Pere Oliva

EL BON PASTOR

Revista per a preveres i diaques

Jo soc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. I dono la vida per les ovelles.

Número 157
JUNY 2023

Any XIV

Àsia: treure's les pròpies sabates

DANIEL PALAU VALERO

*prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat
director de la Càtedra Pastoral Josep Pont i
Gol*

La trobada continental asiàtica tingué lloc del 23 al 27 de febrer a Tailàndia. Amb una població total aproximada de 4,6 bilions d'habitants, els catòlics representen només un 3,3%, aproximadament 150 milions. El context cultural d'Àsia és reconeix molt plural, ja sigui per la presència de llengües, ètnies, pràctiques i confessions religioses (les majoritàries són l'islam i l'hinduisme, seguides posteriorment pel budisme, taoisme, confucionisme...). Econòmicament el continent asiàtic manifesta grans diferències, especialment perquè s'arriba a quantificar la presència d'uns 320 milions de població que viuen l'extrema pobresa. Aquestes diferències continuen fent-se present avui pels diversos sistemes de govern, des de democràcies parlamentàries fins a règims dictatorials, monarquies constitucionals i sistemes comunistes, bàsicament.

La Federació d'Àsia de Conferències Episcopals (FABC) ha capitanejat el treball sinodal elaborant una resposta pròpia al DEC. No només s'han identificat les tensions continentals, sinó que s'han fet públiques tant les diverses prioritats i els sentiments compartits més comuns, així com l'absència d'algunes realitats no mencionades en el DEC, i que no poden restar en l'oblit.

Pel que fa a les tensions s'enuncien diverses, a saber, la mateixa sinodalitat, el procés d'assolir el consens en l'assemblea, la manca de vocacions al presbiteri, la inclusió de la dona en la vida eclesial, el distanciament amb el món juvenil, la realitat de la pobresa i dels pobres, els conflictes amb les altres expressions religioses i el clericalisme. Les dificultats neixen d'una visió massa estratificada dels membres eclesials, és a dir, massa diferenciada i distant entre cristians clergues, cristians laics i cristians de vida religiosa. Aquesta separació, repetida en molts informes nacionals, posa de manifest una minsa capacitat de participació general, i al mateix temps interroga l'Església sobre el model òptim de lideratge de la comunitat eclesial. El model del servei apareix com el desitjat, ja que és inclúsiu amb tots els batejats, però és també el més complex de realitzar per la manca d'experiència i la lentitud de la seva materialització. Un bon lideratge dels pastors exigeix reconfigurar el rol i la mentalitat de tots els membres eclesials. En aquest sentit, el text asiàtic no s'escapa de mencionar que cal ampliar els espais d'actuació del laicat, segons el propi carisma, i incloent d'una manera decidida la seva capacitat missionera en els escenaris que siguin els més escaients, així, el món asiàtic reconeix especialment la vàlua significativa de la presència de laics en el camp catequètic.

En el camp de les prioritats i sentiments compartits, el text asiàtic ha fet referència a la necessitat d'una major formació, d'una actitud favorable a visualitzar l'hospitalitat com una actitud espiritual sinodal essencial, també ha parlat de la importància de reconèixer que tots els deixebles són missioners, així com de la necessitat de créixer en una major transparència en els afers econòmics, un estil de vida de pregària veritable, un testimoni fidel a l'Evangelí, una irrenunciable cura del medi ambient i finalment, una recerca adient de l'encaix dins la comunitat d'aquells que són diferents. La qüestió de saber incloure aquells que han estat o són marginats i abandonats no pot ser un fet anecdòtic. La cura pastoral pels nens de carrer, els matrimonis separats, les persones malaltes, els desplaçats i els perseguits... necessita d'estructures eclesials missioneres capaces de comunicar un sentit i una experiència d'Església veritable. Els missioners apareixen més que mai com ambaixadors de Crist, hospitalaris en un món emmalaltit d'egoisme.

Un imatge senzilla i eloqüent del continent asiàtic, que apareix en el seu document continental, és el costum de treure's les sabates quan algú entra a les cases. És un signe de respecte i una consideració que el lloc que es trepitja no és propi. És en el fons un signe que recorda allò que va viure Moisès (Ex 3,5) davant la terra sagrada. El sínode també convida tots els cristians a una profunda actitud de conversió, a un descalçar-se reverencial no pompós ni estrambòtic, sinó senzill i sincer. Cal aprofundir, encara més, sobre la importància del respecte per aquells que són diferents i pensen de manera diversa a la nostra. Només si ens escoltem els uns als altres profundament, afirma el text asiàtic, podrem deixar de costat els propis prejudicis i acollir els altres. Les pròpies sabates en el fons no deixen de ser un símbol de la nostra procedència o de la pròpia posició. Uns peus descalços, siguin de rics o de pobres són iguals. El món a l'Àsia està ple d'oportunitats, però també de reptes, i en aquest sentit, un gest concret i sincer de respecte ofereix la imatge d'una Església que accepta moure's en un àmbit de relacions humanes sanes, en les que la missió comença senzillament amb una veritable actitud d'humilitat.

Finalment el continent asiàtic reconeix la importància del discerniment i de la conversació espiritual com un element propi de l'Església. Aquest estil no només comporta un bon nombre de fruits sinodals que es van assolint paulatinament, sinó que recorda a l'Església d'un lloc que el camí sinodal no és quelcom accidental, sinó constitutiu. Ens ajudarà el sínode a descalçar-nos, és a dir, a convertir-nos més a Jesús i al seu Esperit?

Un resum d'aquest article va ser publicat a la revista del Centre de Pastoral Litúrgica *Missa Dominical* núm. 12 de 2023.